

MODERNÍ KURANDERA

cesta za voláním srdce

Lucie Chaya

Praha 2021

© Lucie Chaya, 2021
Cover Photo © Robert Rambousek

ISBN 978-80-267-2138-3

*Nežádej, abys byl(a) učen(a).
Popros, aby se ti dostalo pomoci si rozpomenout.*

LUCIE CHAYA

My jsme zůstali sedět a medítovat, zatímco Mamani šel *despacho* nabídnout ohni mimo prostor svatyně. V této fázi rituálu jsme ho nikdy nedoprovázeli. Asi po patnácti minutách se vrátil se slovy: „Pachamama *despacho* přijala. Můžete se vzájemně obejmout jako výraz radosti a vděčnosti. Nemluvte přitom, prosím, a nerušte tak ty, kteří si přejí v této energii ještě chvíli zůstat. Kdo chce, může se zdržet.“

Jeho asistent Rino dodává: „V táboře na vás čeká čerstvý ananas. Tam můžeme úspěšnost rituálu společně oslavit.“

Volba byla jasná. Ještě zůstanu. Objala jsem se s pár lidmi, kteří seděli v mé blízkosti, a najednou jsem si vzpomněla na motýly. Jestlipak tam u toho kamene ještě poletují? Asi těžko, pomyslela jsem si a pohlédla tím směrem. Byli tam.

Vykročila jsem tedy bez meškání směrem ke schodům, abych tam byla co nejdříve. Najednou jsem měla trochu strach, aby mi neuletěli, když už jsou tam tak dlouho. Neuletěli. Když jsem tam došla, zjistila jsem, že jde o jakousi vztyčenou, nahoře dokulata zaoblenou kamennou stělu. Trochu mi tvarem připomínala hlavní centrální stělu sardinských posvátných staveb Tombe Dei Giganti (Hrobky obrů). Tenhle kámen ale neměl u země žádný otvor, jak je to obvyklé u sardinských stél. Namísto toho ležel v těch místech na zemi další, tentokrát placatý kámen. Přímo mě vyzýval k tomu, abych si na něj sedla a o stělu se opřela. Vypadalo to celé při troše fantazie jako židle nebo trůn. Udělala jsem to. Sedala jsem si pomalu a tiše, abych je nevyplašila. Kámen byl příjemně vyhřátý sluncem. Motýli dál kroužili nad kamenem a teď už i nade mnou. Najednou jeden z nich přilétl přede mě a třeptal křídly na místě, takže jsem si ho mohla prohlédnout. Na sytě oranžových křídlech měl černé tečkování. Zavřela jsem oči. Cítila jsem s nimi jakési zvláštní propojení. Je to jen shoda náhod, nebo mě sem opravdu zavolali? dumala jsem.

Přichází Orlando a nabízí mi jablko a banán stejně jako dalším dvěma, kteří zůstali v prostoru chrámu medítovat. Děkuju mu a ukazuju mu motýly. Radostně se směje, pokyvuje hlavou a říká,

že je to dobré znamení. Z toho, co dodává, tuším, že v táboře zahlédli bílého orla. *Águila blanca*. Další dobré znamení. Odchází, já se opírám o kámen a zavírám oči. V tichu, které mě obklopuje, opět není těžké ponořit se do meditace.

„Zdravím tě, dcero. Pamatuješ si na mě?“ před vnitřním zrakem se mi zjevil obraz bohyně světla, která mě navštívila v trentinském bytě během mého narozeninového horečkového deliria. Jak bych si na ni mohla nepamatovat? Jemně jsem pokývala hlavou na znamení souhlasu.

„Jsi tady a to znamená, že jsi porozuměla mému vzkazu. To mě těší. Protože čas už opravdu nadešel. Dneska pochopíš o trochu více. Požádala jsem Měsíční bohyni, která je strážkyní prostoru této posvátné citadely, aby tě podrobila zkoušce a provedla dalším krokem. Souhlasila. Proto jsme tě dnes zavolaly sem.“

„Vítej, dcero,“ objevil se v mém nitru druhý hlas. Svým vnitřním zrakem jsem nezřetelně viděla ženskou postavu v dlouhých šatech, s dlouhými vlasy zahalenými splývavou látkou. Byla jako by zahalena v mlžném horském oparu.

„Tomuto okamžiku předcházela dlouhá cesta. Víím, že to nebylo chvílemi jednoduché, a vedla sis dobře. To, že jsi došla až sem, znamená, že jsi připravena na další krok. K tomu je nezbytné, abys tady v chrámu strávila sama dnešní noc. Do půlnoci přijď do chrámu. Pořádně se oblékni, v noci je tu zima. V tuto chvíli nepotřebuješ vědět víc.“ Když hlas bohyně utichl, otevřela jsem překvapeně oči a jen tak tak jsem stihla zahlédnout, jak oba motýli odlétají a mizí v dálce.

Vůbec jsem nevěděla, co si o tom, co se stalo, mám myslet, ani jak s tím naložit. Je to výplod mé fantazie? Výplod mého ega, které chce být stejně důležité jako Kantu nebo Lara v Mamaniho knihách? Nemohla jsem to vyloučit. Nebo to byla pravda? Pokud ano, zjevily se tyto dvě bohyně jen mně, nebo i někomu dalšímu? A strávit noc tady na tom otevřeném nechráněném místě? Copak jsem blázen? To by mě samotnou v životě nenapadlo... Tak se to asi opravdu stalo. Ostatní ženy se bojí jít se večer vyčůrat kousek

za stany a já mám být venku uprostřed peruánské pouště sama celou noc? V chrámu s tak silnými energiemi a určitě i duchy? Tak daleko od skupiny? Stanový tábor byl vzdálený nejméně kilometr, možná víc. Byla jsem rozrušená a otázky v mé hlavě neutichaly. Měla jsem v sobě obrovský zmatek.

Rozhlédla jsem se. V dohledu jsem měla stále jen ty dvě další medituující osoby. Po chvíli ke mně přichází Orlando s miskou zakrytou alobalem. Přinesl mi ananas. To je od něj pěkné, napadlo mě.

Vzala jsem jedno ze žlutých voňavých koleček do ruky a poděkovala: „Muchas gracias.“

„Toma otro,“ řekl Orlando a jeho měděná tvář se rozzářila širokým úsměvem, který odhalil naprosto sněhobílé rovné zuby jako perličky. Mohl z fleku účinkovat v reklamě na zubní pastu. Měl navíc opravdu krásný úsměv. Když se usmál, rozsvítil se jako sluníčko. Bylo to nakažlivé. Vrásky ve tváři naznačovaly, že už nebyl nejmladší, mohlo mu být tak mezi padesáti a šedesáti. U cizinců se mi to hůř odhaduje. Ve tváři byl i za úsměvem patrný jakýsi lehký závoj nedávného trápení či smutku. Nechtěla jsem se ptát.

Spíš z jeho pobízejícího gesta než ze slov jsem pochopila, že si mám vzít ještě. Usmála jsem se a vzala si další kousek. Ananas mám ráda.

„Muchas gracias, hermano,“ řekla jsem s úklonou hlavy. Věděla jsem, že *hermano* znamená španělsky bratře.

„De nada, hermana,“ odpověděl Orlando a nebylo příliš těžké se dovtípit, že mi tím říkal: „Není zač, sestro.“

Ptá se mě, jestli jsem „ta, co dělá masáže“. Jak se to dozvěděl, netuším. Souhlasně kývám hlavou. Nadechne se a začíná mluvit, španělsky, ale pomalu, abych mu rozuměla co nejvíce. Z jeho vět díky podobnosti s italštinou oduším, že mu v květnu zemřela manželka a že to pro něj bylo velmi smutné a bolestivé. Že má syna na univerzitě. A že až teď se z toho pomalu začíná vzpamatovávat a s naší skupinou se mu do života vrací radost. Prosí mě, jestli mu udělám harmonizační masáž, až budeme v Colce. To je ke konci pobytu. Zřejmě odtamtud pochází a má tam zázemí jako Mamani,

napadá mě. Nevím, jak to říct španělsky, a tak souhlasně přikyvuju a odpovídám italsky: „Con piacere. S radostí.“ Dávám si ještě ruku na srdce, aby porozuměl, že to udělám opravdu ráda. Mám chuť ho přátelsky obejmout, a tak to bez dlouhého přemýšlení udělám.

A najednou jsem se spontánně rozhodla svěřit se mu i já se svým zážitkem s motýly a s nápadem přenocovat v pozůstatcích chrámu. Přece jen pochází odsud, uvidím, co mi na to řekne, říkála jsem si. Rozuměla jsem španělsky nesrovnatelně víc, než jsem mluvila. Říct tohle španělsky bylo pro mě vyšší dívčí. A tak jsem pokračovala pěkně pomalu italsky, jednoduchými větami a doufala jsem, že mi bude rozumět. Zopakovala jsem to celé pro jistotu ještě jednou. Pak jsem se ještě španělsky zeptala, jestli rozumí: „Me entiendes, Orlando?“

Orlando přítakal souhlasně hlavou. Jeho tvář v průběhu mé řeči zcela zvážněla. Po jeho zářivém úsměvu nebylo ani památky. Začal mi odpovídat. Španělsky, taky pomalu, s pauzami mezi slovy, abych rozuměla. A na každé slovo kladl zvláštní důraz.

„No puedes dormir aquí sin el consentimiento de Mamani, eso no sería razonable. Podría ser peligroso. Los animales pueden venir. Prométeme que le preguntarás a Mamani! Por favor. Prométemelo!“ Jeho hlas zněl naléhavě. Napjatě a naléhavě hleděl svými krásnými čokoládovými očima do těch mých.

„Me entiendes? Rozumíš mi?“ dodal.

Pochopila jsem, že nechce, abych spala v pozůstatcích chrámu bez Mamaniho svolení (to bylo to *consentimiento*). No *razonable*... nerozumné? *Peligroso*, italsky *pericoloso*... nebezpečné? *Los animales*, italsky *animali* – zvířata? *Prométeme* – je italsky asi *promettimi* – takže „slib mi“? *Preguntarás*... *pregunta* je španělsky otázka, to jsem věděla. Takže „preguntarás a Mamani“ je asi něco jako „zeptáš se Mamaniho“. Slib mi, že se zeptáš Mamaniho. Por favor – prosím... Pak ještě jednou: Slib mi to...

Nerozumné... nebezpečné... zvířata. Koukala jsem se na něj trochu zaraženě a nic neříkala. Tak rozrušenou reakci jsem nečekala. A rozhodně mi na klidu nepřidala.

Orlando mě vzal rukama lehce za předloktí a ještě jednou s naléhavostí v hlase zopakoval: „Hermana, por favor, prométemelo. Sestro, prosím tě, slib mi to.“

Zkoumavě jsem mu hleděla do tváře. Přikývla jsem rezignovaně hlavou a odpověděla jsem vlídně: „Si, prometto. Ano, slibuji.“

„Yo – aquí – pensar. Allá – ir – mas tarde.“ Trochu jako hotentot jsem španělsky řekla doslova toto: „Já tady myslet. Tam jít později.“ Svůj účel to ale splnilo. Orlando pochopil a vzdálil se. Osaměla jsem. Znovu jsem si sedla na kámen, jako předtím při meditaci, opřela se zády o kamennou stělu a hleděla do dáli na vzdálené vrcholky peruánských Kordiller. Pomalu, zamyšleně jsem okousávala kolečko ananasu. Jeho sladká a šťavnatá chuť se mi rozlévala po jazyku. Snažila jsem se srovnat si myšlenky.

Bylo nad slunce jasné, že Orlando z mého nápadu strávit úplně sama noc v ruinách posvátného chrámu uprostřed peruánské pouště vůbec nadšený nebyl. V jeho tváři bylo naopak možné vyčíst jasné obavy. Z čeho? Je to opravdu tak nebezpečné? Ale v čem? Kvůli energiím, které tomuto místu vládnou? Nebo proto, že by mohla v noci přijít nějaká zvířata? Vůbec netuším jaká. Nebo se mu to nelíbí prostě jen z opatrnosti? Nedokázala jsem to vyhodnotit.

Ještě jednou jsem se vrátila v myšlenkách k setkání s bohyněmi. Překvapilo mě, to ano. Ale můj vnitřní pocit zároveň říkal, že to nějak zapadá do celku mé osobní mozaiky, i když jsem ještě sama přesně netušila jak. Jedno jsem ale věděla naprosto jistě. Pokud to teď ze strachu jen tak zavrhnu, pokud to vzdám, budu si to do konce života vyčítat. A budu si stále opakovat „co by, kdyby“. A o to jsem opravdu nestála.

Najednou mě napadlo provést takový tělesný test. Řekla jsem si, že levá ruka je ano a pravá ruka je ne. Udělala jsem několik hlubokých nádechů a výdechů a pak se pohroužila do svého nitra. Dbala jsem na to, abych se úplně vyprázdnila a nezapojovala do procesu své chtění. Poprosila jsem svou duši o odpověď a pak trpělivě čekala na jakýkoliv jasný projev nebo pocit v levé či pravé

ruce. Chvilí se nedělo nic. Pak mi ale začala intenzivně mravenčit celá levá dlaň, až jsem s ní musela zatřepat. Tak tedy ano. Strávit noc sama v pozůstatcích posvátného chrámu, který se rozkládal přímo přede mnou.

Začínala jsem si na tu myšlenku velmi pomalu zvykat a už mě neděsila tolik, jako když se v mé mysli objevila poprvé. V následujících letech jsem si pak schopnost rozeznat své myšlenky od těch, které moje nebyly, praxí postupně stále více osvojovala. Stejně jako jsem se postupně učila rozeznávat hlas a jazyk intuice od hlasu a jazyka mého strachu. Mého ega.

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Zůstala jsem tu úplně poslední. Začínalo se připozdívát. Třeba už nastal čas večere. A možná už Hernán dole v táboře něco zajímavého vykládal, ale tohle teď bylo pro mě důležitější. Zvedla jsem se a pomalu se vydala stezkou dolů k naší základně. Terén se postupně svažoval a v jednom úseku se scházelo po kamenných schůdkách. Kolik lidí už po nich v průběhu staletí asi prošlo? blesklo mi hlavou.

A jak jsem tak sestupovala pomalu dolů, přepadla mě znovu intenzivně myšlenka, kterou jsem se ten den už jednou zabývala. A co když si to moje hlava všechno vymyslela? Co když je to opravdu jen moje ego, které má potřebu být důležité? Jak to mám poznat?

Napadlo mě udělat ještě jednu zkoušku. Pro jistotu. („Pardon, Existence, ale ještě se učím. Důvěřuj, ale prověřuj.“) Na jednom ze schodů jsem se zastavila, zavřela oči a v duchu jsem pronesla: Tak dobře. Snažně prosím o znamení, že to není výplod mého ega lačnického po pocitu výjimečnosti. Prosím o nějaké opravdu jasné znamení, po němž nebudu pochybovat, že k tomu setkání s bohyňmi skutečně došlo. A že to byl jejich nápad, ne můj.

Ještě jsem to skoro ani nestihla v duchu dovyslovit a už slyším, jak se zdálky přibližuje nějaké hluboké bzučení. Otevřu oči a v oblasti mého třetího oka se v letu zastavuje velký čmelák, chvíli tam ve vzduchu nehybně stojí a bzučí. V italštině se jmenuje *ca-laBRone*, a energie tohoto slova pro mě skutečně vystihuje to hlu-

boké BR, které je slyšet. Oblétne moji hlavu kolem dokola a znovu se zastaví na pár sekund na stejném místě. Pak mi hlavu obletí ještě jednou a zastaví se do třetice v oblasti mezi obočím. Vteřina, dvě, tři a pak brrrr... odletí stejně náhle jako přiletěl.

Stojím tam jak opařená s otevřenou pusou, a kdybych nebyla tak vykulená a ohromená tím, co se právě stalo, asi bych vybuchla smíchy. Jedné části mého já připadala ta scéna velmi komická. Ta druhá pochopila, že sranda v tuhle chvíli naopak končí, protože to znamenalo, že musím jít za Mamanim. Svému slibu Orlando-
vi jsem musela dostát. O jasnosti tohoto znamení jsem si už zapochybovat nedovolila. A také jsem se v duchu pokorně omluvila Existenci za své pochyby.

Když jsem došla do tábora, v kotlíku nad ohněm už to mohutně bublalo a zdálo se, že večere se bude podávat každou chvíli. Začínalo být chladno a teplota s večerem nesmlouvavě klesala směrem k nule. Rozhlédla jsem se, jestli někde nespátřím Hernána. Nebylo na co čekat. Seděl opodál na kameni a zrovna s někým mluvil. Po několika minutách ale osaměl, a tak jsem využila příležitosti a vykročila směrem k němu.

„Hernáne, mohu s tebou chvíli mluvit? Potřebovala bych s tebou něco probrat,“ řekla jsem. Pokynul beze slova rukou, abych se posadila. Vyprávěla jsem mu celou příhodu s motýly během ceremonie i po ní. O setkání se světelnou bytostí v Trentinu před půl rokem a dnes. O tom, co po mně chtěla Měsíční bohyně. O tom, že jsem to řekla Orlando-
vi, a ten mě přesvědčil, abych šla za ním. „A tak jsem tu. Co si o tom nápadu myslíš?“

AUTORČINY OSOBNÍ STRÁNKY:

www.luciechaya.cz

SEMINÁŘE PROBOUZENÍ ŽENSKÉ SÍLY MODERNÍ KURANDERA,
SEMINÁŘE ANDSKÉ TRADICE (ANDSKÉHO ŠAMANISMU), PÁROVÉ
SEMINÁŘE I POSVÁTNÉ POUTĚ DO PERU A NA SARDINII:

www.modernikurandera.cz

E-SHOP NETRADIČNÍHO OSOBITÉHO OBLEČENÍ,
ŠPERKŮ A KURANDEROVSKÝCH KNIH:

www.kurandera.cz

MODERNÍ KURANDERA

cesta za voláním srdce

Lucie Chaya

Vydalo nakladatelství Motto v Praze roku 2021

ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem 5. května 22, Praha 4,

číslo publikace 38 979

Vydání první

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Technická redaktorka Monika Chomiaková

Obálka, grafická úprava a sazba Linda Čížková

Vytiskla CPI Moravia Books s. r. o., Brněnská 1024, Pohořelice

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.albatrosmedia.cz

ALBATROS MEDIA